

úředních oprávnění, pokud se týče osobou požívající veřejné víry v oboru působnosti jí přikázaném, nýbrž jen taková písemnost, jež je k tomu určena nebo způsobilá, by svým obsahem prokázala skutečnost právně závaznou, poněvadž jen za tohoto předpokladu lze mluvit o listině (»Urkunde«). S hlediska veřejné listiny je tedy nutno, by šlo o písemnost, v níž úřad ji vydavší buď něco úředně nařizuje, prohlašuje neb ověřuje, nestačí však — jak tomu je v souzeném případě — pouhé průvodní sdělení určené pro určitou osobu pro její poučení bez jakéhokoliv právně závazného obsahu; nalézací soud proto pochybil, pokládav přes to dopis velitelství 7. pěší divise za veřejnou listinu.

Čís. 4797.

Jde o zmatek čís. 5, 11 § 281 tr. ř., přiznal-li nalézací soud obžalovanému podmíněné odsouzení, přehlédnuv, že byl již odsouzen pro krádež, při čemž vyslovena ztráta práva volebního (§ 2 zák. čís. 562/1919); byť tímto výrokem vysloveno i, že čin byl spáchán z pohnutky nízké a nečestné.

Plyne-li jsoucnost oné pominuté skutečnosti z trestního lístku při hlavním přelíčení přečteného, lze zrušovacímu soudu k ní přihlídnouti a učiniti ji podkladem přezkoumání s hlediska hmotněprávního zmatku čís. 11 § 281 tr. ř.

(Rozh. ze dne 3. října 1933, Zm II 95/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 11. ledna 1933, pokud jím byl obžalovanému, odsouzenému pro přečin shluknutí podle §§ 283, 284 tr. zák., povolen podmíněný odklad výkonu trestu, zrušil napadený rozsudek ve výroku o podmíněném odkladu výkonu trestu a vyslovil, že odsouzení obžalovaného je nepodmíněné.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, uplatňující číselně důvod zmatečnosti podle čís. 11 a zároveň zřejmým poukazem důvod podle čís. 5 § 281 tr. ř., je oprávněna. Nalézací soud přiznal napadeným rozsudkem obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu podle § 1 zák. čís. 562/1919 sb. z. a n. Při tom však přehlédl, že obžalovaný byl rozsudkem brigádního soudu v Olomouci ze dne 4. března 1932 odsouzen pro přečin krádeže podle §§ 457 (482), 732 voj. tr. zák. do vězení na tři týdny, při čemž byla vyslovena ztráta práva volebního, kteréžto odsouzení bylo při hlavním přelíčení přečtením trestního lístku a zprávy o pověsti obžalovaného výslovně zjištěno. Pominutá okolnost byla rozhodnou pro posouzení otázky podmíněného odsouzení. Podle bodu čís. 4 § 3 zák. z 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. v doslovu § 1 zákona čís. 163 sb. z. a n. 1920

může v případech, pro které není zvláštním zákonem výslovně stanoveno, že ztráta práva volebního nastává bezpodmínečně, tudíž i u zločinů a přestupků (přečinů) krádeže tato ztráta býti vyslovena jen, byl-li trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Proto je výrokem, že obžalovaný ztrácí právo volební, vysloveno i, že skutek, pro který tato ztráta byla vyslovena, byl spáchán z pohnutky nízké a nečestné.

Potrestání pro čin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné má však podle § 2 zák. čís. 562/2919 sb. z. a n. v zápětí, že povolení podmíněného odkladu výkonu trestu v souzeném případě je vyloučeno, neboť trestný čin, jímž obžalovaný byl nyní uznán vinným, byl spáchán před uplynutím doby stanovené v odstavci 2. cit. zák. Pominutím této rozhodné okolnosti byla zaviněna neúplnost a tím i zmatečnost rozsudku podle čís. 5 § 281 tr. ř., zároveň však i zmatečnost podle čís. 11 § 281 tr. ř., an soud překročil výrokem o povolení podmíněného odkladu trestu svoji moc trestní.

Ježto pak jsoucnost pominuté okolnosti plyne z obsahu trestního lístku při hlavním přelíčení přečteného, tedy z obsahu veřejné listiny, bylo zrušovacímu soudu lze k ní přihlídnouti a učiniti ij podkladem přezkoumání s hlediska hmotněprávního zmatku čís. 11 § 281 tr. ř. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti a vysloviti, že podmíněné odsouzení u obžalovaného je vyloučeno.

Čís. 4798.

Ustanovení § 13 zák. čl. XL:1914, že za zločiny stanovené v zákoně o ochraně úřadů uloží se též trest odnětí politických práv, není ustanovením takového zvláštního zákona, jaké má na mysli § 3 zák. č. 75/19 sb. z. a n. (ve znění podle zák. č. 163/20 a čís. 253/22 sb. z. a n.). Lze tudíž vysloviti podle onoho ustanovení trest ztráty volebního práva do obcí jen pod podmínkou, že čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

(Rozh. ze dne 3. října 1933, Zm IV 498/33.)

K právní zásadě v záhlaví označené uvedl nejvyšší soud

v d ů v o d e c h

svého rozhodnutí:

K rozsudku odvolacího soudu se podotýká toto: Soud první stolice odsoudil obžalované I. L., I. Ch., M. M., J. D. a I. S. na základě § 13 zák. čl. XL:1914 a § 1 zák. čís. 163/1920 sb. z. a n. k vedlejšímu trestu ztráty práva volebního do obcí, při čemž vyslovil, že tito obžalovaní jednali z pohnutek nízkých a nečestných. Odvolací soud ponechal výrok o ztrátě práva volebního v platnosti, pominul však výrok, že trestný čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, při čemž v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že v jednání obžalovaných neshledal takových pohnutek, že však přes to ponechal v platnosti výrok prvního soudu o ztrátě práva volebního, poněvadž podle § 13 zák. čl. XL:1914